

PYTANIA PRAWNE DO IZBY ADMINISTRACYJNEJ, PRACY I UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH

III ZP 7/99

Pytanie prawne Sądu Apelacyjnego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Poznaniu przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy inwalida I grupy (obecnie osoba niezdolna do samodzielnej egzystencji), którego renta została zawieszona z powodu osiągnięcia dochodu przekraczającego 120 % kwoty bazowej, zachowuje prawo do wypłaty dodatku pielęgnacyjnego?”

III ZP 8/99

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Gdańsku z/s w Gdyni przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy odpowiednie stosowanie art. 7 ust. 4 o jakim mowa w art. 2 ust. 5 ustawy z dnia 28 czerwca 1995 r. nowelizującej ustawę o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy (Dz.U. Nr 87, poz. 435) należy rozumieć jako możliwość przywrócenia terminu do złożenia nowego wniosku o jakim stanowi art. 2 ust. 1 cytowanej ustawy, czy również jako możliwość pozyskiwania po dniu 31 grudnia 1997 r. niezbędnych załączników do tegoż wniosku, o których mowa w zd. 2 art. 2 ust. 2 wymienionej ustawy?”

UCHWAŁY IZBY ADMINISTRACYJNEJ, PRACY I UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH

III ZP 37/98 - z dnia 31 marca 1999 r. w składzie 7 sędziów na wniosek Ministra Sprawiedliwości

Za podmiot kontrolowany przez podmiot zagraniczny, w rozumieniu art. 35 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (Dz.U. z 1993 r. Nr 7, poz. 34 ze zm.) należy uznać, zgodnie z art. 7 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1991 r. o spółkach z udziałem zagranicznym (jedn. tekst: Dz.U. z 1997 r. Nr 26, poz. 143), taki podmiot, w którym:

1) podmiot zagraniczny posiada bezpośrednio lub pośrednio większość głosów w zgromadzeniu wspólników (akcjonariuszy), także na podstawie porozumień z innymi wspólnikami lub akcjonariuszami lub

2) podmiot zagraniczny jest uprawniony do powoływania lub odwoływania większości członków organów zarządzających tej osoby prawnej lub

3) więcej niż połowa członków zarządu tej osoby jest jednocześnie członkami zarządu albo osobami pełniącymi funkcje kierownicze podmiotu zagranicznego albo innego podmiotu zależnego od podmiotu zagranicznego.

PYTANIA PRAWNE DO IZBY CYWILNEJ

III CZP 6/99

Pytanie prawne Sądu Wojewódzkiego w Zielonej Górze przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy art. 62 ustawy z dnia 2 lipca 1994 r. o najmie lokali mieszkalnych i dodatkach mieszkaniowych (Dz.U. Nr 105, poz. 509 z późn. zm.) jako lex specialis regulujący zasady zwrotu kaucji mieszkaniowej wyłącza całkowicie i zawsze możliwość stosowania art. 358¹ § 3 k.c. – nawet wówczas, gdy obliczona według zasad określonych w tej ustawie wysokość zwracanej kaucji mieszkaniowej ma wyłącznie symboliczną wysokość, a w chwili jej wpłacania stanowiła znaczną kwotę pieniężną?”

III CZP 7/99

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Krakowie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy istnieje potrzeba zgody wynajmującego, o której mowa w art. 14 ustawy z dnia 2 lipca 1994 r. o najmie lokali mieszkalnych i dodatkach mieszkaniowych (Dz.U. Nr 105, poz. 509 z późn. zm.) na zamieszkanie z najemcą osoby pozostającej z nim w faktycznym wspólnym pożyciu małżeńskim?”

III CZP 8/99

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Rzeszowie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy sprawa z powództwa spółdzielni mieszkaniowej przeciwko bankowi o zapłatę kwoty stanowiącej równowartość 30 % umorzenia kredytu na cele budownictwa mieszkaniowego w oparciu o przepis § 3 ust. 5 pkt 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 grudnia 1989 r. w sprawie ogólnych zasad udzielania kredytu bankowego na cele mieszkaniowe (Dz.U. z 1989 r. Nr 1, poz. 1) w zw. z art. 1 pkt 1a ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o zmianie ustawy o uporządkowaniu stosunków kredytowych (Dz.U. z 1993 r. Nr 40, poz. 181) jest sprawą gospodarczą w rozumieniu art. 479¹ § 1 k.p.c.?”

III CZP 9/99

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Tarnowie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy dopuszczalne jest zażalenie na zarządzenie przewodniczącego w przedmiocie zwrotu wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia zarzutów przeciwko nakazowi zapłaty wydanemu w postępowaniu nakazowym (art. 485 § 1 k.p.c.)?”

III CZP 10/99

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Krakowie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy wierzyciel powołujący się na bezskuteczność egzekucji jego roszczeń przysługujących mu względem spółki z ograniczoną

odpowiedzialnością, może pozwać członka zarządu tejże spółki na podstawie art. 298 § 1 k.h., bez uprzedniego uzyskania tytułu wykonawczego przeciwko spółce, jeżeli wykaże, że egzekucja byłaby bezskuteczna?”

UCHWAŁY IZBY CYWILNEJ

III CZP 59/98 - z dnia 23 marca 1999 r. w składzie 7 sędziów na wniosek Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego, nadając moc zasady prawnej:

Sąd drugiej instancji może zmienić ustalenia faktyczne stanowiące podstawę wydania wyroku sądu pierwszej instancji bez przeprowadzenia postępowania dowodowego uzasadniającego odmienne ustalenia, chyba że szczególne okoliczności wymagają ponowienia lub uzupełnienia tego postępowania.

III CZP 62/98 - z dnia 30 marca 1999 r. w składzie 7 sędziów na pytanie prawne składu 3 sędziów Sądu Najwyższego w sprawie III CZP 39/98

W sprawie, w której przysługuje kasacja, sąd drugiej instancji nie może – na podstawie art. 390 § 1 w związku z art. 397 § 2 k.p.c. – przedstawić Sądowi Najwyższemu do rozstrzygnięcia zagadnienia prawnego budzącego poważne wątpliwości, powstałego przy rozpatrywaniu zażalenia.

ORZECZENIA TEZOWANE IZBY CYWILNEJ

I CKN 842/97 – wyrok z dnia 9 września 1998 r.

Jeżeli strony w umowie sprzedaży uzgodniły, że nabywca – za dostarczony towar – zapłaci cenę rynkową z konkretnej późniejszej daty, lecz nie określiły miejsca ukształtowania się tej ceny, poczytuje się w razie wątpliwości, że chodziło o cenę w miejscu, w którym rzecz została nabywcy wydana (art. 536 § 2 k.c.).

I CKN 782/97 - wyrok z dnia 1 października 1998 r.

Pojęcie „zaległe odsetki” w rozumieniu art. 482 § 1 k.c. obejmuje zarówno odsetki kapitałowe, jak i odsetki za opóźnienie.

II CKN 10/98 – wyrok z dnia 21 października 1998 r.

Nabywca weksla działa świadomie na szkodę dłużnika, gdy w chwili nabycia weksla wie o istnieniu po stronie dłużnika podstawy do zarzutu wobec poprzedniego posiadacza weksla, i nabywając weksel chce pozbawić dłużnika, ze szkodą dla niego, możliwości podniesienia tego zarzutu.

II CKN 873/97 – postanowienie z dnia 4 listopada 1998 r.

Przepis art. 24¹ ust. 1 ustawy o księgach wieczystych i hipotece nie nakłada na osobę posiadającą własnościowe prawo do lokalu spółdzielczego, obowiązku założenia księgi wieczystej dla tego prawa. Zależy to od woli osoby, której prawo to przysługuje. Jeżeli osoba ta nie składa wniosku o założenie księgi dla tego prawa, a żąda ujawnienia go w księdze wieczystej dla

nieruchomości, podlega ono ujawnieniu w dziale II tej księgi.

I CZ 151/98 – postanowienie z dnia 16 listopada 1998 r.

W sprawie o nakazanie opróżnienia mieszkania zajmowanego przez członka spółdzielni na podstawie lokatorskiego prawa do lokalu wkład mieszkaniowy nie wyznacza wartości przedmiotu sporu ani zaskarżenia.

III CKN 32/98 – wyrok z dnia 19 listopada 1998 r.

Przytoczenie w apelacji przepisów prawa materialnego wskazujących na inny stan faktyczny niż ten, na którym zostało oparte żądanie pozwu, stanowi – niedopuszczalną w postępowaniu apelacyjnym – zmianę powództwa.

II CZ 135/98 – postanowienie z dnia 3 grudnia 1998 r.

Dla określenia wartości przedmiotu zaskarżenia kasacyjnego miarodajna jest wyłącznie wartość przedmiotu podlegającego rzeczywistemu rozpoznaniu i rozstrzygnięciu (postanowienie SN z 9 stycznia 1998 r., I CZ 211/97 – nie publ.). Nie ma natomiast znaczenia okoliczność, że wyrok zapadł w sprawie, w której sąd nie był związany wysokością żądania.

III CKN 49/98 – wyrok z dnia 4 grudnia 1998 r.

Pieniądze, jako środek płatniczy, nie mogą być przedmiotem umowy użyczenia (art. 710 k.c.).

II CKN 96/98 – wyrok z dnia 11 grudnia 1998 r.

W sprawie, w której powód żąda ustalenia nieważności

czynności prawnej, sąd nie może orzec w wyroku, że czynność ta była bezskuteczna (art. 189 w związku z art. 321 § 1 k.p.c.).

III CKN 71/98 – wyrok z dnia 14 grudnia 1998 r.

Wynikająca z art. 415 k.c. odpowiedzialność rolnika za wyrządzenie szkody osobie zatrudnionej przy remoncie budynku mieszkalnego należącego do jego gospodarstwa rolnego objęta jest obowiązkowym ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej rolników z tytułu prowadzenia gospodarstwa rolnego.

II CKN 72/98 – wyrok z dnia 17 grudnia 1998 r.

Nieruchomości rolne w rozumieniu Kodeksu cywilnego i inne nieruchomości położone na obszarach przeznaczonych w planach zagospodarowania przestrzennego na cele gospodarki rolnej oraz budynki na nich wzniesione nie mogą być przedmiotem nabycia na zasadzie art. 2c ust. 1 ustawy z dnia 29 września 1990 r. o zmianie ustawy o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości (Dz.U. Nr 29, poz. 464 z późn. zm.) i obecnie na zasadzie art. 203 ust. 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz.U. Nr 115, poz. 741).

II CKN 84/98 – postanowienie z dnia 17 grudnia 1998 r.

Artykuł 413 k.p.c. nie dotyczy sędziego, który odrzucił skargę o wznowienie.

III CKN 739/98 – postanowienie z dnia 21 grudnia 1998 r.

Na wydane przez przewodniczącego w sądzie drugiej instancji zarządzenie o zwrocie skargi o wznowienie postępowania wobec

nieuzupełnienia jej braków nie przysługuje zażalenie.

III CKN 982/98 – postanowienie z dnia 21 grudnia 1998 r.

Zaciąganie w toku postępowania układowego pożyczek w znacznej wysokości w celu rozszerzenia prowadzonej działalności gospodarczej (nowe przedsięwzięcia inwestycyjne), w sytuacji gdy zobowiązania dłużnika kilkakrotnie przewyższają jego majątek, jest czynnością przekraczającą zakres zwykłego zarządu (art. 28 § 1 prawa o postępowaniu układowym).

III CKN 985/98 – postanowienie z dnia 21 grudnia 1998 r.

Na tle art. 5 k.p.c. sąd nie ma obowiązku zastępowania stron przez nadawanie z urzędu właściwego znaczenia składanym przez nie pismom procesowym lub wnioskom.

PYTANIA PRAWNE DO IZBY KARNEJ

I KZP 12/99

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Szczecinie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy uregulowanie zawarte w przepisie art. 88 ust. 2 ustawy z dnia 25.06.1997 r. o cudzoziemcach (Dz.U. Nr 174, poz. 739) w zakresie wskazującym podmioty uprawnione do wystąpienia z wnioskiem o umieszczenie cudzoziemca w strzeżonym ośrodku albo areszcie w celu wydalenia, rodzi skutek w postaci nadania tymże podmiotom statusu strony procesowej uprawnionej nie tylko do działania w takim charakterze przed sądem pierwszej instancji, ale także do zaskarżania niesatysfakcjonujących rozstrzygnięć do sądu drugiej instancji i uczestniczenia w postępowaniu odwoławczym?”

I KZP 13/99

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Olsztynie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Jaki przepis winien stanowić podstawę orzeczenia o dowodzie rzeczowym (przepadku) – ze względu na treść art. 420 § 1 k.p.k., zdanie ostatnie – w przypadku, gdy prawomocny wyrok skazujący (nakaz karny) za przestępstwo nie zawiera rozstrzygnięcia w przedmiocie dowodu rzeczowego, a orzeczenie środka karnego przepadku przedmiotu przestępstwa na rzecz Skarbu Państwa jest obligatoryjne?”

I KZP 14/99

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Poznaniu przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy możliwe jest przyjęcie konstrukcji usiłowania nieudolnego przewidzianego w art. 13 § 2 k.k. do czynu polegającego na przygotowaniu, przewidzianemu w art. 310 § 3 k.k.?”

I KZP 15/99

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Elblągu przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy w sytuacji, kiedy w świetle przepisów ustawy Kodeks Karny z dnia 6 czerwca 1997 r. (Dz.U. Nr 88 poz. 553), czyn zarzucany sprawcy utracił byt przestępstwa, a wyczerpuje znamiona wykroczenia, przyjmować należy – stosownie do treści art. 2 § 1 k.w. – iż karalność takiego wykroczenia ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynął rok – zgodnie z treścią art. 45 § 1 ustawy Kodeks wykroczeń z dnia 20 maja 1971 r. w brzmieniu obowiązującym przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 28 sierpnia 1998 r. o zmianie ustawy – Kodeks Wykroczeń, ustawy – Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia, ustawy o ustroju kolegiów do spraw wykroczeń, ustawy – Kodeks pracy i niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 113, poz. 717), czy też przyjmować należy, iż karalność wykroczenia ustaje z upływem 2 lat od jego popełnienia, jeśli w okresie roku od popełnienia czynu wszczęto postępowanie – stosownie do treści art. 45 § 1 k.w. w brzmieniu nadanym powołaną wyżej ustawą z dnia 28 sierpnia 1998 r.?”

I KZP 16/99

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Poznaniu przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

1. „Czy prowadzenie sprawy w trybie uproszczonym o przestępstwo z art. 177 § 1 k.k. popełnione przy zaistnieniu którejkolwiek z okoliczności wymienionych w art. 178 k.k. jest dopuszczalne i nie stanowi naruszenia przepisu art. 469 § 1 pkt 1 k.p.k. zezwalającego na prowadzenie postępowania w tym trybie w sprawach o przestępstwo zagrożone karą nie przekraczającą 3 lat pozbawienia wolności?

2. Czy przepis art. 66 § 2 k.k. stanowiący, że warunkowego umorzenia postępowania karnego nie stosuje się do sprawcy przestępstwa zagrożonego karą przekraczającą 3 lata pozbawienia wolności stoi na przeszkodzie do zastosowania tej instytucji wobec sprawcy, który dopuścił się przestępstwa z art. 177 § 1 k.k. przy wystąpieniu okoliczności wymienionych w art. 178 k.k.?”

I KZP 17/99

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Tarnowie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Co należy rozumieć pod pojęciem „inna czynność seksualna” użyte w art. 200 § 1 k.k. a w szczególności czy obejmuje ona dotykanie („obmacywanie”) narządów płciowych lub piersi pokrzywdzonej przez ubranie?”

I KZP 18/99

Pytanie prawne Sądu Najwyższego w składzie 1 osobowym, działającego jako Sąd odwoławczy przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy przepis art. 528 § 1 pkt 3 k.p.k. swoim zakresem obejmuje zarówno wyłączenie możliwości wniesienia środka odwoławczego na odmowę przywrócenia terminu 30-dniowego do wniesienia kasacji (art. 524 § 1 zd. 1 k.p.k.), jak i na odmowę przywrócenia 7-dniowego terminu do złożenia wniosku o doręczenie orzeczenia wraz z uzasadnieniem (art. 524 § 1 zd. 2 k.p.k.), czy też niedopuszczalne jest jedynie zaskarżenie odmowy przywrócenia terminu 30-dniowego”?

I KZP 19/99

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Warszawie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy użyte w art. 8 przepisów wprowadzających Ustawę z dnia 6 czerwca 1997 r. „Kodeks postępowania karnego” pojęcie „rozpoczęto rozprawę główną” należy rozumieć tylko jako wywołanie sprawy, o którym mowa w art. 328 d. k.p.k. (art. 381 k.p.k. z 1997 r.), jeśli nawet nie dochodzi do rozpoczęcia przewodu sądowego (a zatem nie odczytano aktu oskarżenia, nie odebrano wyjaśnień od oskarżonego), czy też pojęcie to winno jedynie dotyczyć sytuacji, w której już rozpoczęto przewód sądowy?”

UCHWAŁY IZBY KARNEJ

I KZP 1/99 - z dnia 16 marca 1999 r. w składzie 3 sędziów na pytanie Sądu Wojewódzkiego we Wrocławiu:

„Czy zmiany gramatyczne w obrębie ustawowych znamion przestępstwa z art. 191 § 1 k.k. (w stosunku do art. 167 § 1 d. k.k.) nakazują w odniesieniu do znamienia „przemoc wobec osoby” stosowanie wykładni ściśle literalnej i tym samym wnioskowanie, iż w zakresie tego znamienia mieszczą się wyłącznie te stany faktyczne, w których przemoc stosowana była bezpośrednio wobec człowieka, spod jego zakresu wyłączone natomiast zostają te wszystkie stany faktyczne, w których przemoc wobec innej osoby – w celu zmuszenia jej do działania, zaniechania lub znoszenia – stosowana była pośrednio, poprzez oddziaływanie na środowisko tej osoby (przemoc wobec rzeczy) i to niezależnie od tego jak silny byłby związek pomiędzy zastosowaną przemocą wobec rzeczy, a skrępowaniem woli zmuszanego?

uchwalono udzielić odpowiedzi, jak w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 10 grudnia 1998 r., sygn. I KZP 22/98.

I KZP 2/99 - z dnia 16 marca 1999 r. w składzie 3 sędziów na pytanie Sądu Wojewódzkiego we Wrocławiu:

1. „Czy obowiązek stosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary wobec sprawcy, który współdziałał z innymi osobami w popełnieniu przestępstwa, ma zastosowanie do tego tylko sprawcy, który ujawnia wobec organu powołanego do ścigania przestępstw takie informacje dotyczące osób uczestniczących w popełnieniu przestępstwa oraz istotne okoliczności jego popełnienia, o jakich organ ten do tej pory jeszcze nie wiedział, to znaczy nie uzyskał tych informacji wcześniej z innych źródeł niż od osób uczestniczących w popełnieniu przestępstwa.

2. W przypadku uznania, iż warunkiem stosowania art. 60 § 3 k.k. jest ujawnienie informacji do tej pory nieznanych – czy uprzedni brak wiedzy organu dotyczyć musi zarówno osób uczestniczących,

jak też istotnych okoliczności popełnienia przestępstwa, czy też dopuszczalna jest alternatywa rozłączna, a zatem, czy wystarczające będzie jeśli sprawca ujawnia nieznane temu organowi jedynie informacje o osobach uczestniczących lub tylko istotne informacje o okolicznościach popełnienia przestępstwa.

3. W przypadku zaś uznania, iż uprzednia niewiedza organu w odniesieniu do powyższych faktów nie stanowi warunku sine qua non stosowania dobrodziejstwa z art. 60 § 3 k.k. – czy obowiązek w przepisie tym statuowany, odnosi się: a) do tego tylko ze sprawców (uczestniczących z innymi osobami w popełnieniu przestępstwa), który jako pierwszy ujawnił informacje, o których mowa w tym przepisie, b) czy też obejmuje on każdą z tych osób także wtedy, gdy spełni ona powyższy warunek w treści swoich pierwszych wyjaśnień (ewentualnie dopiero w toku kolejnego przesłuchania), niezależnie od wcześniejszego spełnienia już tego warunku przez innych współsprawców (innego współsprawcę).

4. Czy warunkiem stosowania dobrodziejstwa nadzwyczajnego złagodzenia kary na podstawie art. 60 § 3 k.k. jest w pełni swobodne i dobrowolne ujawnienie informacji w przepisie tym określonych?"

uchwalono udzielić następującej odpowiedzi:

1. na pytanie 1 i 3 udzielić odpowiedzi, jak w uchwale I KZP 38/98
2. odmówić udzielenia odpowiedzi na pytanie 2 i 4.

I KZP 3/99 - z dnia 16 marca 1999 r. w składzie 3 sędziów na pytanie Sądu Wojewódzkiego w Łomży:

Sformułowanie użyte w art. 626 § 1 k.p.k., iż w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie „sąd określa, kto, w jakiej części i zakresie ponosi koszty procesu” odnosi się do fazy postępowania sądowego i nie oznacza, ażeby sąd miał być organem

uprawnionym do określania wydatków wyłożonych przez Skarb Państwa w toku postępowania przygotowawczego, w tym wydatków z tytułu nie opłaconej przez strony pomocy prawnej udzielonej z urzędu przez adwokata (art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k.).

W postępowaniu przygotowawczym organem ustalającym te wydatki jest prokurator i to także wtedy, gdy postępowanie przygotowawcze zostało umorzone.

I KZP 4/99 - z dnia 16 marca 1999 r. w składzie 3 sędziów na pytanie Sądu Wojewódzkiego w Opolu:

Sformułowanie zawarte w art. 178 k.k. „skazując sprawcę ... sąd orzeka karę pozbawienia wolności przewidzianą za przypisane sprawcy przestępstwo w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę” nie oznacza, że górna granica zagrożenia ustawowego za przestępstwo z art. 177 § 1 k.k. ulega zmianie. Postępowanie karne w sprawie o przestępstwo z art. 177 § 1 k.k., popełnione w okolicznościach określonych w art. 178 k.k., może być zatem prowadzone w trybie uproszczonym.

I KZP 29/98 - z dnia 16 marca 1999 r. w składzie 3 sędziów na pytanie Sądu Wojewódzkiego w Poznaniu:

„Czy przemoc „wobec osoby”, określona w art. 191 § 1 k.k. musi być stosowana przez sprawcę bezpośrednio przeciwko człowiekowi, czy też może być również skierowana przeciwko rzeczy i w ten sposób pośrednio oddziaływać na osobę pokrzywdzoną?”

uchwalono udzielić odpowiedzi, jak w uchwale z dnia 10 grudnia 1998 r. sygn. I KZP 22/98 (OSNKW 1999, z 1-2, poz. 2).

I KZP 32/98 - z dnia 16 marca 1999 r. w składzie 3 sędziów na pytanie Sądu Wojewódzkiego w Olsztynie:

„Czy wobec skreślenia w art. 130 § 2 k.w. wyrazów „w sposób szczególnie zuchwały lub” przy jednoczesnym pozostawieniu w tymże przepisie w § 3 wyłączenia możliwości stosowania przepisów art. 119, 120, 122, 124 k.w. sformułowania „jeżeli sprawca używa gwałtu na osobie” ustawą z dnia 28 sierpnia 1998 r. o zmianie ustawy – Kodeks wykroczeń, ustawy – Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia ... w zestawieniu z odmiennie określonym sposobem działania sprawcy czynu stypizowanego w art. 280 § 1 k.k., ewentualne stosowanie art. 12 ust. 2 cytowanej wyżej ustawy, jeżeli wartość mienia stanowiącego przedmiot zaboru w celu przywłaszczenia nie przekracza 250 zł, uzależnione jest od sposobu działania sprawcy, ustalonego prawomocnym wyrokiem skazującym, tj. od tego, czy stosował on przemoc względem rzeczy, czy też względem osoby, a nadto – w jakim związku pozostają w odniesieniu do siebie pojęcia „przemocy względem osoby” określonej przepisem art. 280 § 1 k.k. z dnia 6 czerwca 1997 r. i „gwałtu” określonego przepisem art. 130 § 3 k.w.?”

postanowiono odmówić podjęcia uchwały.

I KZP 39/98 - z dnia 16 marca 1999 r. w składzie 7 sędziów na wniosek Rzecznika Praw Obywatelskich:

Zarówno Minister Sprawiedliwości – Prokurator Generalny, jak i Rzecznik Praw Obywatelskich mogą na podstawie art. 521 k.p.k. wnosić kasację od każdego prawomocnego orzeczenia kończącego postępowanie sądowe, w tym także od orzeczenia, które uprawomocniło się przed wejściem w życie Kodeksu postępowania karnego, tj. przed 1 września 1998 r.

ORZECZENIA TEZOWANE IZBY KARNEJ

V KKN 513/97 – wyrok z dnia 8 stycznia 1999 r.

Stwierdzony *ex post* udział w charakterze obrońcy na rozprawie przed Sądem Wojewódzkim jako sądem pierwszej instancji osoby nieuprawnionej do obrony według przepisów o ustroju adwokatury, nie stwarza bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w art. 388 pkt 6 d. k.p.k., jeżeli równocześnie na rozprawie oskarżony korzystał z pomocy innego obrońcy.

III KKN 268/97 – wyrok z dnia 5 lutego 1999 r.

Jeżeli zachodzą warunki przewidziane w art. 389 § 1 k.p.k. (art. 334 § 1 d. k.p.k.) nie ma przeszkód do odczytania wyjaśnień złożonych przez oskarżonego w postępowaniu przygotowawczym, nawet jeśli te wyjaśnienia złożone zostały w trybie art. 308 § 2 k.p.k. i to bez względu na to, czy następnie spełniono nakaz przewidziany w § 3 art. 308 k.p.k. (dawniej art. 276 § 2 k.p.k. 1969 r.).

IV KZ 211/98 – postanowienie z dnia 2 marca 1999 r.

W trybie art. 102 i nast. k.p.k. dopuszczalne jest stwierdzenie nieważności jedynie orzeczeń sądowych, którymi rozstrzygnięto o przedmiocie postępowania.